

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 sierpnia 2018 r. oddalającej wniosek skarżącego o uznanie choroby zawodowej;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 marca 2019 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 5 listopada 2018 r.;
- zasądzenie zwrotu poniesionych przez skarżącego kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w interpretacji zasadności okresu, w którym złożono wniosek w sprawie choroby zawodowej.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony i obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Santini/Parlament

(Sprawa T-345/16)

(2019/C 263/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giacomo Santini (Trydent, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także
- stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;

- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz
- nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zastrzeżenia kompetencji Prezydium Parlamentu Europejskiego.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ponownego obliczenia europejskiego świadczenia emerytalnego, ponieważ zostało ono dokonane jednostronnie i w sposób retroaktywny oraz stały w oparciu o deklarowane (nieistniejące) automatyczne stosowanie uchwały nr 14/2018 izby deputowanych (Włochy), w braku wcześniejszej odnośnej decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego, dla którego zastrzeżone są wszelkie kompetencje w tej dziedzinie (art. 25 wewnętrznego regulaminu Parlamentu Europejskiego).

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia wewnętrznych uregulowań Parlamentu Europejskiego.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ponownego obliczenia europejskiego świadczenia emerytalnego, ponieważ narusza ono art. 1 załącznika III do Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotyczącego wydatków i diet obowiązującego przed 2009 r. Po zakończeniu mandatu posła do Parlamentu Europejskiego jego sytuacja w zakresie zabezpieczenia społecznego była ustalana na warunkach przewidzianych wówczas w odniesieniu do włoskich parlamentarzystów krajowych. Ewentualne zmiany tych warunków, wprowadzone po latach, nie mogą ze skutkiem wstecznym wpływać na sytuację już określoną i rozstrzygniętą przez Parlament Europejski na warunkach obowiązujących w chwili nabycia prawa, ponieważ Izba Deputowanych (Włochy) nie ma już od tego momentu żadnej władzy w tym zakresie.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 28 statutu posła.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ponownego obliczenia europejskiego świadczenia emerytalnego, ponieważ narusza ono art. 28 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego oraz art. 75 i 76 odpowiednich przepisów wykonawczych, zgodnie z którymi prawa nabyte przed wejściem w życie nowego statutu stanowią prawa nabyte ostatecznie i będą honorowane na warunkach wówczas przewidzianych. Zdaniem skarżącego owe klauzule ochronne nie mogą zostać uchylone, zwłaszcza przez zwykłą uchwałę prezydium izby deputowanych (Włochy) mającą charakter retroaktywny i stały, pod rygorem ich naruszenia, a także naruszenia uzasadnionych oczekiwań podmiotów zainteresowanych, że ich świadczenia emerytalne i ich wysokość nie zostaną zmienione na gorsze, szczególnie jeżeli środek ten jest retroaktywny i wynika z zastosowania odmiennego systemu obliczeń wprowadzonego arbitralnie i retroaktywnie.

4. Zarzut czwarty dotyczy dotkliwego charakteru obniżenia i naruszenia zasad legalności, niedziałania prawa wstecz i niedyskryminacji.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ponownego obliczenia europejskiego świadczenia emerytalnego, ponieważ ma ono charakter dotkliwy i dyskryminujący w stosunku do tylko jednej kategorii osób (byłych posłów włoskich) i stanowi środek czyisto symboliczny, o znaczeniu politycznym niezwiązanym z obiektywnymi celami oszczędnościowymi; ponieważ ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego dokonane wstecznie na odmiennych zasadach i ze skutkiem stałym powoduje nieuzasadnione nierówne traktowanie w stosunku do byłych posłów do Parlamentu Europejskiego z innych państw członkowskich, a także do posłów do Parlamentu Europejskiego wybranych po 2009 r. oraz w stosunku do wszystkich innych obywateli w ogólności, wobec których nie jest stosowane tego rodzaju obniżenie.

5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 1 protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Zdaniem skarżącego świadczenie emerytalne jest świadczeniem ekonomicznym stanowiącym część indywidualnych aktywów parlamentarzystów, którzy je otrzymują i spełnili warunki jego otrzymywania. Jego nagłe obniżenie, szczególnie kiedy wynika z ponownego obliczenia świadczenia dokonanego retroaktywnie na podstawie różnych kryteriów wypłacania określonych jednostronnie przez izbę deputowanych (Włochy), jest tożsame z opodatkowaniem indywidualnego majątku posłów, które — jako takie — może być przewidziane jedynie ustawą, a w każdym razie powinno być uzasadnione szczególnym interesem publicznym, który w niniejszym przypadku nie został przywołany i który zresztą nie istnieje, zważywszy że owo ponowne określenie świadczenia emerytalnego nie zapewnia żadnych rzeczywistych oszczędności.

6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i ochrony praw nabytych.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ze względu na oczywiste naruszenie zasad pewności norm i stosunków, a także uzasadnionych oczekiwań i ochrony praw nabytych. Jego zdaniem ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego jest retroaktywne, ponieważ narzuca wstecznie odmienną metodologię określania świadczenia powodującą znaczne obniżenie jego wysokości (w niniejszym przypadku o 50 %), ostateczne i stałe, chociaż beneficjent nabył do niego uprawnienie długo przed przyjęciem wspomnianej uchwały. W ten sposób zdradzone zostają naturalne i uzasadnione oczekiwania świadczeniobiorców dotyczące skuteczności i stabilności w czasie świadczenia emerytalnego w braku jakiegokolwiek powodu mogącego uzasadnić taki radykalny i stały skutek w odniesieniu do sytuacji dawno już zaistniałych i zamkniętych.

7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia zasad racjonalności, równego traktowania, niedyskryminacji i solidarności.

Strona skarżąca podnosi bezprawność środka, ponieważ został on przyjęty bez uzasadnienia jego powodów i celów, z przekroczeniem granic wyjątkowości i wyrażenia zgody, co prowadzi do jawnej sprzeczności z zasadą równości i racjonalności.

8. Zarzut ósmy dotyczy innych powodów naruszenia zasad racjonalności, proporcjonalności, równego traktowania, niedyskryminacji i solidarności

Strona podnosi bezprawność środka, ponieważ jest on niezgodny z zasadami racjonalności, proporcjonalności, solidarności, równego traktowania, a ponadto: 1) narzuca retroaktywnie system składkowy podmiotom, którym świadczenie zostało przyznane na długo przed uchwałą izby deputowanych (Włochy) nr 14/2018, jeśli nie przed wejściem w życie systemu składkowego w wyniku tak zwanej reformy Dini (1996 r.); 2) zmienia status prawny składek pobieranych od byłego posła, nie wspominając nic o podatkach bezpośrednich potrącanych przez Izbę jako podatek zastępczy; 3) narzuca retroaktywne stosowania systemu składkowego, który nie ma w sobie nic składkowego zarówno jeśli chodzi o zasady, jak i o cele; 4) stanowi nieracjonalne i błędne zastosowanie współczynników transformacji i kryteriów rachunku prawdopodobieństwa, odnosząc je do już znanej przeszłości, nie zaś do przyszłości; 5) wyraża jasną wolę zrównania świadczeń emerytalnych i świadczeń socjalnych pracowników sektora prywatnego, podczas gdy w rzeczywistości chodzi o uposażenia mające różny charakter.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Ceravolo/Parlament

(Sprawa T-346/19)

(2019/C 263/60)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Domenico Ceravolo (Noventa Padovana, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)